

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.006/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Farkas Zsuzsanna ügyvéd ügyintézése mellett a Farkas és Nagy Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Balázs Andrea (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben élettársi vagyonközösség megszüntetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 14.P.21.443/2007/77. szám alatt meghozott és a 81. sorszám alatt kijavított ítélete ellen a felperes részéről 79. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 100 000 (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 535 800 (ötszázharmincötezer-nyolcszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az egyaránt elvált családi állapotú felek 2001. január hónapban ismerkedtek meg egymással, 2001. tavaszától vagy nyarától szexuális kapcsolatot létesítettek. A felperes a **"P" Kft.** ügyvezetője volt, akinek az 1990. május hó 24. napján született **"B"** és az 1992. augusztus hó 16. napján született **"N"** utónevű gyermekei után tartásdíjfizetési kötelezettsége állt fenn. Az alperes egyedül nevelte a korábbi házasságából 1988. május hó 26. napján született **"D"** és az 1991. május hó 15. napján született **"C"** utónevű gyermekeit, ő a Kardiológiai Klinikáján-ként dolgozott.

Az alperes 2003. június hó 15. napjáig a.... **"X"** utca..... szám alatti ingatlanban lakott gyermekeivel. Azt 2002. október hó 18. napján adta el és 2002. december hó 5. napján

megvásárolta a felperestől a, **Sz. I.** utca,..... szám alatti ingatlant szerződés szerint 9 700 000 Ft, ténylegesen 9 150 000 Ft vételárért. Azt 2003. tavaszától kezdődően felújította és oda 2003. július hó 15. napján költözött be a gyermekeivel. 2002. október hó 30. napján **P. F.** eladótól megvásárolta a **K. f. h-i** szakaszán a "**y**" jelzésű telken lévő horgásztanya felépítményt 2 200 000 Ft vételárért, amelynek felújítására 2003. tavasza és 2005. ősze között került sor. A felperes 2001. évtől 2005. január hónapig a **V.P.** utcán bérelt egy lakást, majd a bérletet felmondva az alpereshez költözött. Ő 2002. októberében vásárolta meg a **V. M.** utca... szám alatti ingatlant, de oda nem költözött be, hanem azt 2003. tavaszától kezdődően felújította.

A felek 2005. szeptemberéig tartották fenn a szexuális kapcsolatra is kiterjedő érzelmi kapcsolatukat, amely alatt nem szereztek közösen ingó- és ingatlanvagyonot.

A felperes keresetében élettársi vagyonszövetség megszüntetése címén az alperest 8 403 990 Ft megtérítésére kérte kötelezni annak megállapítása mellett, hogy a **K. f-nél** lévő "**y**" jelzésű ingatlanon található felépítmény a kizárólagos tulajdonát képezi. Amennyiben nem bizonyított a különvagyoni beruházása, akkor élettársi vagyonszövetség megszüntetése címén 4 201 995 Ft megtérítésére kérte kötelezni az alperest annak megállapításával, hogy a "**y**" jelű ingatlannak $\frac{1}{2}$ hányadban tulajdonosa, amelynek megváltásaként az alperest 1 750 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni. Másodlagosan ajándék visszakövetelése címén kérte az alperes 11 903 990 Ft megfizetésére kötelezni, harmadlagosan ebben az összegben a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján kérte őt marasztalni. Utóbb a keresetét leszállította, s az alperest elsődlegesen 6 043 990 Ft, mint a felperes különvagyoni beruházása ellenértékének a megfizetésére kérte kötelezni az üdülő felépítmény kizárólagos tulajdonába adása mellett. A különvagyoni beruházás bizonyításának hiányában élettársi közös vagyon megosztása jogcímén 3 026 995 Ft megfizetésére tartott igényt, valamint a **K. f-nél** lévő felépítményen fennálló közös tulajdon megszüntetésére oly módon, hogy azt az alperes váltsa magához 1 750 000 Ft ellenértékért. Másodlagosan ajándék visszakövetelése, harmadlagosan pedig jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kérte 9 543 990 Ft megfizetésére kötelezni az alperest. Emellett a 2006-2011. évekre az április hó 1. napjától szeptember hó 30. napjáig terjedő 6 hónap időtartamra a **K. f-nél** lévő hétvégi ház vonatkozásában havi 20 000 Ft használati díj megfizetésére is igényt tartott.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 77. sorszám alatt meghozott és 81. sorszám alatt kijavított ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 595 200 Ft perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 714 200 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Határozatának indokolása szerint az élettársi kapcsolat fogalma az egységes ítélkezési gyakorlat értelmében feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy harmadik személyekkel szemben összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják,

amely tényállási elemek együttes megvalósulása esetén kell megállapítani az életközösség fennállását (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.759/1993/4.).

A felperest terhelte ezen feltételek fennállásának a bizonyítása. A felek egybehangzóan adták elő, hogy a szexuális kapcsolatra is kiterjedő érzelmi kapcsolatuk 2001. nyaratól 2005. szeptemberéig állt fenn közöttük. **K. A.** tanú csak a felperes elmondásából tudott arról, hogy élettársak voltak a felek. **B. B. L.** tanú a felek közötti szoros kapcsolatot tapasztalta, mikor a "m" kisvendéglőben jártak, de azt csak feltételezte, hogy egy lakásban éltek. A lakásfelújítás időszakát a felek kapcsolatán belül „zűrösebb időszaknak” jelölte meg, ám azt nem tudta megjelölni, hogy kinek volt a lakásfelújítása, míg a felek közötti gazdasági kapcsolat fennállására nem lehetett abból következtetni, hogy az alperes lányának ballagása alkalmával „mintha a felperes fizetett volna”. **Z. E.** a tanúvallomásában előadta, hogy a felperes az alperest barátnőjeként mutatta be a cégnél. Az összeköltözésről tudomással bírt, de annak időpontját nem tudta megjelölni. Ő arra a következtetésre jutott, mivel a felperesnek albérlete volt, hogy csakis az alperes lakásában lakhattak. A tanú a felperes kollégájának, barátjának vallotta magát, ugyanakkor egyszer sem járt a feleknél. A felperes csak utólag említette, hogy ők élettársak voltak.

A mindennapi életvitel során a felperes az alperes gyermekei körüli teendőkbe ritkán segített be, így az alperes hosszú éveken át az apával felváltva hordta a fiukat hetente három alkalommal edzésre, akkor is, amikor a felperes az alperes lakásában tartózkodott. Az alperes baráti körében a felperes 2003. év nyarán került bemutatásra, mint ismerős. 2003. évben négy család görögországi nyaralására a felperes elkísérte az alperest, ahol napi szinten veszekedtek a peres felek, egy nappal hamarabb is utaztak haza. A felek érzelmi kapcsolata hullámszerű volt, a felperes két alkalommal tettelegesen is bántalmazta az alperest, amit **Sz-né Sz.A.** és **R.J. J.** tanúk a vallomásukkal megerősítettek. Az alperes közös jövőt a felperessel nem tervezett, a barátai előtt azt hangoztatta, hogy amíg a gyermekei ki nem szállnak a fészekből és kicsik, addig nem hajlandó senkivel sem összekötni az életét. A gyermekei érdekét tartotta szem előtt, nem akart új apukát nekik (**K-né T.H.** tanúvallomása). Az alperesnek az **U. F-né** tanú által említett kijelentése, miszerint öregkorukban a **K. f.** partján lévő üdülő teraszán fognak majd kávézni, nem volt közös jövőképpnek értékelhető, ahogy az élettársi kapcsolat abból sem következett, hogy a felek nagyobb ünnepek alkalmával részt vettek családi eseményeken.

A gazdasági közösség, mint az élettársi kapcsolat fogalmi eleme körében az ítélkezési gyakorlat a feleknek a közös célok érdekében történő együttműködésének és az általuk szerzett jövedelem közös célra történő felhasználásának tulajdonít döntő jelentőséget, tehát annak, hogy a szándékuk a közös vagyon megszerzésére irányuljon és ennek érdekében egymást támogatva, együttesen járjanak el. A gazdasági közösség csak akkor állapítható meg, ha a felek nem csupán az együttélés mindennapi kiadásai tekintetében működnek együtt, hanem gazdasági tevékenységüket meghatározó célkitűzéseik az életközösség teljes tartama alatt közösek, ennek eléréséhez pedig teljes körű együttműködést tanúsítanak, jövedelmeiket közös céljaik érdekében együttesen használják fel (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.797/2010/4.).

A felperes előadása szerint 2001-2004. évek között teljes mértékben az alperes fedezte a lakásfenntartás költségeit azt követően is, miután már egy lakásban laktak. 2001. június hónaptól kezdődően anyagi támogatás címén fizetett az alperesnek havi 30 000 Ft-ot, ők közös kasszákat nem kezeltek. Az alperes vitatta ezt az állítást, ahogy a közös háztartás fenntartását, a közös gazdálkodást és a közös célkitűzést a kihallgatott tanúk egyike sem igazolta. **U. F-né**, a felperes édesanyja azt nyilatkozta, hogy a felek együtt jártak vásárolni, de nem tudta megjelölni, hogy kinek a pénzéből vásároltak. A felperes nem bizonyította, hogy 2001. júniusától kezdődően havi rendszerességgel 30 000 Ft-ot adott az alperes részére a háztartás fenntartásához.

A felperes állítása szerint a horgásztanya felépítmény ő vásárolta meg, annak vételárát a **"P" Kft.**-től 2001. január hó 3. és 2002. december hó 18. napjai között felvett összesen 15 780 000 Ft elszámolási előlegből fizette ki. Vevőként azért került az alperes feltüntetésre, mert kapcsolata a gyermekeivel nem volt felhőtlen, és a szorosabb érzelmi kapcsolatra tekintettel az alperes ezt megérdemelte. A Pp. 196. §-ának (1) bekezdése szerint a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el. Erre és az alperes vitatására tekintettel a felperest terhelte ezen tény bizonyításának kötelezettsége a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján.

P. F. tanúvallomása szerint a felperestől vette át a foglalót és a vételárat is, ebből gondolta, hogy az a felperes pénze volt, de nem zárta ki, hogy a pénz közös volt. A felperes által bizonyítékként csatolt, az elszámolási előlegek összegét és azok felvételének dátumát részletesen tartalmazó főkönyvi számlák nem voltak alkalmasak igazolni sem a horgásztanya felperes részéről történt megvásárlását, sem pedig azt, hogy a 2003-2005. évek közötti - az alperes lakását is érintő - felújításokat a felperes ebből finanszírozta volna, már csak azért sem, mert a felperes **"V"** utcai lakásának a felújítása párhuzamosan folyt az alperes **Sz. I.** utcai lakásának a felújításával. **B. B.** és **if. P. B.** tanúk alátámasztották azt az alperesi állítást, hogy ő rendelkezett az üdülő megvásárlásához szükséges pénzüsszeggel. A felperes az anyagi helyzetére vonatkozóan úgy nyilatkozott, hogy jól keresett, e vonatkozásban csatolta a kft. 2001-2003. évi egyszerűsített mérlegeit. A felperesnek havi 25 000 Ft lakásbér- és rezsikiadása merült fel, ezen kívül havonta 5 000 Ft-ért garázst is bérelt. 2002. év nyarán eladta a **"P"** típusú személygépkocsiját és ráfizetéssel megvásárolt egy **"R"** típusú személygépkocsit. Ezt 2002. év őszén adta el és egy **"O"** típusú személygépkocsit lízingelt, melynek havi díja 22 000 Ft volt. Emellett a 2 kiskorú gyermeke után tartásdíjat is kellett fizetnie. **U. F-né** tanúvallomása szerint, ha anyagi nehézsége volt a fiának, még segítette is. **R.J. J.** tanú vallomása szerint a felperes 2004. évben, a szülei házának felújításakor 1 000 000 Ft-ot kért kölcsön. Ezek cáfolták a felperes fenti állítását, figyelembe véve azt is, hogy ő havi jövedelmet nem igazolt.

Az alperes házassága 2000. április hó 28. napján került jogerősen felbontásra. Az aznap megkötött szerződéssel a, **"X"** utca szám alatti ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát az alperes megváltotta volt férjétől, **B. B-től** 2 500 000 Ft-ért, amelyből 2 300 000 Ft-ot készpénzben fizetett meg, míg a fennmaradó 200 000 Ft-ra munkáltatói kölcsönt vett fel. A vételárhátralékot mégis az édesapja segítségével fizette ki, s a felvett 200 000 Ft kölcsönből **"w"** kötvényt vásárolt. Az alperes, az édesapja és a testvére 2000. március hó

16. napján eladták a ..., **M. NY. M.** utca.... szám alatti ingatlant 8 000 000 Ft vételárért, amiből az alperes 2 000 000 Ft-ot kapott. Az alperes és **B. B.** 1999. július hó 9. napján eladták a "**k-i**"i zártkertjüket, amelynek vételárából a volt férj 1 000 000 Ft-ot vett át, míg 1 500 000 Ft-ot a gyermekekre tekintettel az alperesnél hagyott. Mindezekből következően az alperes rendelkezett a horgásztanya megvásárlásához szükséges annyi fedezettel. Az ingatlannal az alperes a sajátjaként rendelkezett, annak fenntartási költségeit (partbérlet, építményadó, bérleti díj, áramszámla) és a vagyonátruházási illetéket egyedül ő fizette meg. Amennyiben ténylegesen a felperes vásárolta meg a nyaralót, nincs magyarázat arra, hogy miért az alperes viselte a fenntartási költségeket.

Az alperes 2002. október hó 18. napján 8 200 000 Ft-ért adta el a ..., "**X**" utcaszám alatti ingatlanát, amelynek tehermentesítéséhez szükséges fedezettel rendelkezett az "**w**" kötvény értékesítéséből. A felperes hivatkozott arra, hogy 2002. augusztusában a hatos lottón elért nyereményből tehermentesítette 180 000 Ft erejéig az alperes "**X**" utcai ingatlanát. Igazolta, hogy a Szerencsejáték Zrt-től 2002. július hó 30. napján 128 013 Ft nyereményt vett fel, azt azonban nem bizonyította, hogy át is adta ezt az összeget az alperesnek, és hogy ő azt a tehermentesítésre használta fel. Az alperes a "**X**" utcai lakás vételárából vette meg 2002. december hó 5. napján 9 700 000 Ft-ért a, **Sz. I.** utca szám alatti lakásingatlant; a vételárból foglalként 2 600 000 Ft már korábban megfizetésre került, a szerződés aláírásával egyidejűleg 5 600 000 Ft került átadásra a felperesnek és a fennmaradó 1 500 000 Ft hitelintézet útján került megfizetésre. A lakás ténylegesen vételára 9 150 000 Ft volt, ilyen összeget vett át a felperes saját állítása szerint is az alperestől, míg a fennmaradó 550 000 Ft-ot szerinte az alperes a testvérének adta kölcsön, amit **if. P. B.** tanú tagadott. Az alperes által becsatolt pénzügyi igazolás szerint a felperes 2003. március hó 31. napján 1 500 000 Ft-ot vett fel, amely napon az ügyvédi irodában aláírta az átvételi elismervényt és a tulajdonjog bejegyzéséhez szükséges engedélyt.

A felperes 5 053 990 Ft megtérítésére tartott igényt a....., **Sz. I.** utca szám alatti ingatlanba 2003. tavaszán általa finanszírozott beruházásokra tekintettel. Ezzel szemben **P. B-** tanú igazolta, hogy 2002. évben 1 500 000 Ft-ot, később pedig 1 000 000 Ft-ot adott át az alperesnek, mely összegek részben fedezték a lakás felújítását; emellett az alperes rendelkezésére állt a "**X**" utcai lakásban állt zongora értékesítéséből befolyt 400 000 Ft. Az elektromos hálózat felújítására, a parkettázási munkálatokra, a burkolásra, a vízszerezésre és az ablakcserére vonatkozó bizonylatok alapján megállapítható, hogy az elvégzett munkálatok ellenértékét az alperes fizette meg. A fürdőszoba átalakításával összefüggő 550 000 Ft anyagköltség akkor került elszámolásra, amikor a Banknál a felperes átvett 1 500 000 Ft-ot. A **K. f-nél** lévő nyaraló felújításához felhasználásra került az alperes egyéb pénzeszköze, így a 2004. augusztus hó 17. napján felvett 200 000 Ft munkáltatói kölcsön.

A leírtak miatt az élettársi kapcsolat szükségképpen további tartalmi elemei az érzelmi kapcsolaton kívül nem valósultak meg, ezért a felek között nem állt fenn élettársi kapcsolat, amelyből következően az élettársi közös vagyon megosztására irányuló kereset is alaptalan volt.

Az alperes nem tudta az eljárás során bizonyítani a felperes által finanszírozott némely tételnél (asztalos munkák, gáztűzhely, sütő, étkezőasztal stb.), hogy annak ellenértéke megfizetésre került volna. Ugyanakkor nincs adat arra, hogy a felperes kinyilvánította volna azt a szándékát, hogy az általa nyújtott szolgáltatások tekintetében az ellenszolgáltatás iránti igényét fenntartotta. A felperesnek a saját vagyona rovására az alperes részére vagyoni előny juttatására irányuló szándéka, valamint az alperes oldaláról annak elfogadása a felek között - konkrét szóbeli vagy írásbeli megállapodás hiányában is - szerződést hozott létre. A szerződéssel kikötött szolgáltatásért a Ptk. 201. §-ának (1) bekezdésében megfogalmazott visszterhesség vélelme folytán ellenszolgáltatás csak akkor jár, ha a szerződésből vagy a körülményekből kifejezetten más nem következik. A perbeli szerződés megkötésének körülményeiből, így a közel 5 év érzelmi kapcsolat tényéből és az egymásnak nyújtott szolgáltatások (a felperes lakhatását 8 hónapon keresztül az alperes ingyenesen biztosította) kölcsönös jellegéből kifejezetten az következett, hogy ezeket a szolgáltatásokat a felperes ingyenesen juttatta az alperesnek, amiért a felek szerződése a Ptk. 579. §-ának (1) bekezdésében meghatározott ajándékozási szerződésnek minősült. A jogalap nélküli gazdagodást az ajándékozáson alapuló juttatás eleve kizárta (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.24.387/1998/3.). Az ajándék a Ptk. 582. §-ának (3) bekezdésében felsorolt feltétel meglétében lehetne visszakövetelhető. A felperes felhívás ellenére nem bizonyította, hogy az ajándékozás a kapcsolatuk tartósságának reményében történt, amely feltevés nélkül az ajándékozásra nem került volna sor, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét ezeken a jogcímeken is elutasította. Mivel a felperesnek nem volt tulajdonrésze a **K. f-nél** lévő felépítményben, ezért a használati díj iránti követelése alaptalan is alaptalan volt.

A pervesztes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére és a le nem rótt kereseti illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest elsődlegesen 4 430 690 Ft különvagyoni beruházás megtérítésére kérte kötelezni a felépítmény kizárólagos tulajdonába adása mellett. A különvagyoni beruházás bizonyíthatatlansága esetén 2 215 345 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, továbbá kérte a felépítményen fennálló közös tulajdonuk megszüntetését úgy, hogy a tulajdoni hányadát az alperes 2 250 000 Ft ellenértékért váltsa magához, míg a másod- és harmadlagos jogcímeken 8 930 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni őt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megjelölt feltételek hiányában is fennállhat élettársi kapcsolat, ahogy nem a pénzkezelés formális módjának, hanem a jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználásának és a megtakarításnak az együttes célra való fordításának van jelentősége. Emiatt nem bír jelentőséggel az sem, hogy melyik fél jövedelmét használják fel a mindennapi együttélés során. Az élettársi kapcsolat fennállását alátámasztó gazdasági közösséget igazolja a közös céljaik érdekében történt együttműködés, így az üdülő kiválasztása, az ügyvéd közösen történt felkeresése, a **"Sz"** utcai lakás és az üdülő felújításának együttes elhatározása, amely utóbbi tekintetében - mivel az alperes iskolába járt - a felperes tárgyalta a mesterekkel. Sérelmezte, hogy az alperes édesapjának, testvérének és volt házastársának a vallomására alapította a tényállást az elsőfokú bíróság, mert ők nem voltak érdektelenek, amivel szemben nem vette figyelembe a kft. mérlegeit és az üzlettársa tanúvallomását. Vitatta, hogy az

alperesnek fedezete lett volna a vagyonszerzésre, azt viszont állította, hogy a kapcsolat tartósságában bízva fektette be pénzeszközeit.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a használati díj megfizetése iránti kereseti kérelmet, valamint a többi kereseti kérelmet a fellebbezett értéket meghaladóan elutasító rendelkezését. Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, amiből az irányadó jogszabályok alkalmazásával helytálló jogi következtetésre jutott, amellyel és annak indokaival az ítélet tábla is maradéktalanul egyetértett. Mindössze a fellebbezésben írtak miatt mutat rá az ítélet tábla az alábbiakra:

A per eldöntéséhez szükséges és általa állított tények tekintetében a felperes oldalán volt a bizonyítási kötelezettség a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében, mivel az alperes cáfolta ezeket a tényállításokat. Ez egyben azt is jelentette, hogy a bizonyítás sikertelenségének a következményei is a felperes terhére estek, így ha valamely tény tekintetében a felek egymással ellentétes állításai egyaránt bizonyíthatatlanok voltak, akkor ennek hátrányos következményeit is a bizonyításra köteles félnek, esetünkben leginkább a felperesnek kellett viselnie. A felperes nem bizonyította megfelelően, hogy az alperessel élettársi kapcsolatban élt volna, annak megállapításához ugyanis az általa megjelölt bizonyítékok az alperes tagadására és a részéről kihallgatott tanúk vallomására is figyelemmel elégtelenek voltak. Tény, hogy a kapcsolatuk jelentős részében a felek külön lakást és háztartást tartottak fenn (a felperes heti 3-4 alkalommal látogatta az alperest, de este mindig mennie kellett, ha pedig a felperes által bérelt lakásban voltak, ott nem látta el a háztartást az alperes), külön is gazdálkodtak, amely körülményt a közös kassza hiánya mellett alátámaszt az is, hogy a felperes állítása szerint „anyagi támogatást” fizetett az alperesnek, amely nem azonos a vagyonok vegyítésével és a közös gazdasági cél érdekében történt együttműködéssel (a felperes szerint a közös gazdálkodás annyiból állt, hogy „én fizessek” - 9. sorszám alatti jegyzőkönyv 5. oldalának első bekezdése). Nem nyert tehát bizonyítást, hogy a felek közösen gazdálkodtak s a közös gazdasági céljaik megvalósítása érdekében együttműködtek volna, de még az sem, hogy a felperes állításának megfelelően havi szinten hozzájárult volna az alperes által vezetett háztartás fenntartásához. A felperes a 11. sorszám alatti előkészítő iratában maga ismerte el az alperes azon állítását, hogy a gyermekek miatt nem akar szoros kapcsolatot, s mással összeköltözni. Megfelelően, ellentmondásoktól mentesen és kellő részletességgel értékelte ezért e tekintetben a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint, s megalapozottan vonta le a felek közötti élettársi kapcsolat hiányára vonatkozó következtetését. Ezzel összefüggésben ismételt hangsúlyozni kell: ha volt is bizonytalanságra okot adó körülmény a felek kapcsolatának minősítését illetően, pl. a nagyobb ünnepeken való közös megjelenés, vagy akár a fellebbezésben említettek szerint a mesterekkel való tárgyalás (amely utóbbinak a felperes maga adta meg a

magyarázatát: az alperes tanulmányainak folytatása miatt, valamint azért került sor erre, mert a mesterek a felperes ismeretségi körébe tartoztak), ez a bizonytalanság a bizonyításra köteles felperes javára nem szolgálhatott, s nem eredményezhette az érzelmi-szexuális kapcsolat élettársi kapcsolattá történő minősítését.

Helytállóan jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes részéről történt juttatások nem jogalap nélkül történtek és nem is visszterhesen, ezért azok ajándékozásnak minősültek. Ezzel összefüggésben ugyancsak a felperesnek kellett bizonyítani, hogy az ajándék visszakövetelésre okot adó, a Ptk. 582. §-ának (3) bekezdésében írt feltétel bekövetkezett, amelyhez elengedhetetlen lett volna annak bizonyítása is, hogy a felperes annak az utóbb megíusult és kifejezésre juttatott, az alperes által felismerhető és általa értelemszerűen elfogadott feltevéssel adta volna az ajándékot, miszerint a kapcsolatuk a jövőben is tartósan fennmarad. Ilyet a felperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére nem bizonyított, de ennek lehetőségét eleve el is vette az élettársi kapcsolatra alapított igényérvényesítéssel: ha ő ugyanis a közös gazdálkodás keretében és a közös cél megvalósítása érdekében együttműködve költekezett („fektetett be a kapcsolatba”), akkor értelemszerűen nem adhatta ezeket a juttatásokat ezzel párhuzamosan ajándékba az alperesnek annak kifejezésre juttatásával, hogy arra a tartós kapcsolat reményében kerül sor. Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy amennyiben az ajándékozásra okot adó feltevést és elvárást a megajándékozottnak nem kellett felismernie, akkor annak megíusulása miatt az ajándék visszakövetelésének sincs helye (BH 2002/230., BH 2008/149., BH 2009/355.), az ajándékozás ugyanis nem csupán valamely (jövőbeni eseménnyel kapcsolatos) feltevésen alapulhat, hanem az gyökerezhet valamely múltbeli történésben és az amiatt érzett hálában is, például egy évek óta tartó érzelmi kapcsolat vagy a partner által biztosított lakhatási lehetőség miatt. Amennyiben az ajándékozásra mégis a felperes által állított feltevés mellett került volna sor, azzal összefüggésben szükséges megjegyezni, miszerint a PK. 76. számú állásfoglalás V. pontja értelmében nem követelhető vissza az ajándék, illetőleg nem követelhető az ajándék helyébe lépett érték, ha az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés megíusulását az ajándékozó felróható magatartása okozta, márpedig **Sz-né Sz.A.** és **R.J. J.** tanúk 16. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt vallomásai igazolták az alperesnek azon állítását, hogy a kapcsolata azért ért véget, mert őt a felperes másodízben is tettelesen bántalmazta.

Az ítéletábla előtt nem ismert az a fellebbezésben hivatkozott szabály, hogy az érdektelennek nem tekinthető tanú vallomására nem lehet tényállást alapítani. Ezen körülményre a bizonyítékok értékelésekor természetesen figyelemmel kell lenni, de azok sorából a hozzátartozói kapcsolat miatt érdektelennek nem tekinthető tanú vallomása nem zárható ki. Erre azért sincs lehetőség, mert egy adott személy magánéletére leginkább a hozzátartozók és a barátok rendelkeznek olyan mélységű rálátással, hogy azzal összefüggő értékelhető adattal tudjanak szolgálni. A családtagok által nyújtott anyagi támogatásról értelemszerűen ők tudnak nyilatkozni, ahogy az alperes testvére tudott nyilatkozni a felperes azon állításával kapcsolatban, miszerint ő a **"Sz"** utcai lakásra felvett bankkölcsönből kapott volna az alperestől 550 000 Ft-ot. **B. B.** az alperessel fennállt házasságának felbontása okából már nem volt közeli hozzátartozónak tekinthető, így emiatt érdekeltnek vagy elfogultnak sem minősült. Ezzel szemben alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a kft. mérlegeit és az üzlettársa

tanúvallomását, mert az elkülönült jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság mérlege nem volt alkalmas a felperes jövedelmének az igazolására, továbbá **Z. E.** tanúvallomásának mellőzésére sem került sor, mindössze a tanú nem tudott megfelelő támpontot szolgáltatni a felperes állításainak alátámasztására (nem tudta, hogy mikor költöztek össze a felek és kinek a lakásába, ahogy arról sem tudott, hogy kinek a pénzéből került megvásárlásra a nyaraló, a felek gazdálkodásáról nem is rendelkezett konkrét információval).

A fenitek miatt megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes által érvényesített valamennyi kereseti követelés alaptalan volt, ezért az ítélet tábla az első fokú ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helyben hagyta a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése értelmében annak helyes indokai alapján.

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles az alperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján, de a (6) bekezdése szerint a kifejtett tevékenységgel arányos összegben határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperes részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 60. §-ának (1) bekezdése - miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni az államnak külön felhívásra.

Debrecen, 2012. április hó 2. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -